

Анатолій Олександрович Криловець народився 20 лютого 1961 року в селі Городище Корецького району на Рівненщині. В1983 році із відзнакою закінчив українську філологію в Рівненському педінституті. Ініціатор відкриття спеціальностей «Українська мова та література» і «Літературна творчість» в Національному університеті «Острозька академія», де працює й понині.

Кандидат філологічних наук, доцент. Відмінник освіти України.

Член Національної спілки письменників України. Автор восьми поетичних книг: «Великдень гряде!» (1991), «Скресання» (1993), «Друга чаша» (1999), «Похмілля» (2004), «Моя вселенська тимчасовість» (2006), «Поезії взаємне почуття» (2012), "Птаху судились крила" (2014), "Квітка щастя" (2014).

Лауреат Всеукраїнської літературної премії «Благовіст» за збірку «Моя вселенська тимчасовість», премії імені Валер'яна Поліщука за книжку «Поезії взаємне почуття» та імені Василя Юхимовича за збірку лірики «Квітка щастя».

Й нині так, як дві тисячі літ,
Що спливли по Різду Христовім.
Ти народжуєш, жінко, світ
Із любові і для любові.

Хай пала поміж нас вогонь.
Станьмо душами в обороні.
Цілий світ із твоїх долонь
Я приймаю в свої долоні.

Є у цім віща суть Різдва,
Щоб творити світи й родити.
...Після нас будуть жить слова —
У любові зачаті діти.

Semper idem
За стіною ліжко рипить.
Наче птиця, жінка кричить.
О блаженства солодкий стогін...
Чей промчали сто раз по сто гін!

І з натхнення, з кохання з того
Неймовірно високим стогом
Проросло аж у Всесвіт щастя...
Вік кричати — не докричаться!
А кругом — така завірюха!
Цілий світ згортає у вухо.
Віддається воно стіні.
Чути з інших вимірів: “Ні...
Мій коханий... не треба... не мо'на...” —
Й розцвітає душі анемона.
...Потім довго ліжко рипить.
Вже віками жінка кричить.

Ніч п'ярко пахла цвітом лип.
З кущів бузкових при обочі
Доносився дівочий схлип,
Переростаючи в жіночий.

Мила, іди до мене!
Так мені карооко.
Хочу тебе шалено.
Хочу тебе глибоко.

Душу розкрий до споду.
Вдвох нам — завжди як вдома.
А від солодкого плоду
Вік не бува оскоми.

...В тебе заходжу. Тіл двох биття.
Плоті тертя — це найвище буття.
Щастя! Благання! Кохання! Оргазму!
Простір згортається в лійку од спазмів.
В тебе шалений свій дух переллю.
Чуєш: у лоно пульсую-люблю.
Стогнуть пружини, зітхають і охають.
Скільки, кохана, ти мною не кохана!
Ноги злетіли в зоряне небо!
Хочу заглибитись глибше у тебе.
Вічність спресована в мить і світи.
Тільки два рухи: туди і сюди.
Збіглись в одно і кінець, і початок,
Жити й умерти, мовчати й кричати...
Ошалений, розтерзай, обезумій!..

Позачасовість. Проснувся Везувій.

Ранок. Липень. Білопінна гречка.
Дівчина і хлопець йдуть краєчком.
Столочила гречку на обніжку,
Заросила босі свої ніжки.
Взеленились серце і спідничка.
Дівка йшла — а вийшла молодичка.
...Вечір. Дід. І баба мов кульбаба.
В сивому волоссі давня зваба.
Липень вечоровий мружить очі.
Всяк живий стрибнути в гречку хоче.

Я примчуся сміливим,
Я примчуся нахабним,
Упаду, наче злива,
На тілесні єдваби
Поцілунками світла,
Поцілунками сонця,
Щоб ти квіткою квітла
Й дивувалась, чи сон це.

А чи треба це називати?
Повсякчас ти в моїх думках.
Я від тебе стаю крилатим,
Наче птах.

Є у слові убивча сила:
Вцілиш — і нема висоти.
Якщо птаху судились крила —
Хай летить!

Страсну свічку удвох в негоду
Захистімо крильми долонь.
Пронесімо у тихій згоді
Цей вогонь.

В борні з собою упадем
І я, і ти.
Замкнеться пасткою Едем —
І не піти

Від рук моїх, від губ твоїх
І від очей.
І стільки випаде утіх,
І потече,

Мов злива, мов новий потоп
На всі світи.
І не збагне тоді ніхто,
Де я, де ти.

Звізда осяє верх і низ —
Весь небосхил...
А поки що пручайсь, борись,
Допоки сил.

Дружба — це одна душа, яка живе у двох тілах.
Аристотель

Між естрогенами й тестостероном,
Сарною Інню і буйволом Янем,
Душе, метаєшся ти, безборонна,
Райдуго дружби, людей двох єднання.

Сарно і буйволе, темні ви діти,
Мало вам дружби, прагнете щастя.
Будьте серцями чисті й відкриті —
І у любові тоді вам воздасться.

Сльози омийють душу струмками.
Скільки дружити — стільки й вагаться.
...Ламле в нестямі руки віками:
«Діти, котрого урізати пальця?»

Є в світі віща магія Числа.
Вона — одна із іпостасей Бога.
Зі Словом береже Його чертога
Й очей цікавих не впуска. Імла

Усе накрила, в саван сповила.
Тож ти, людино, стій біля порога.
І тривіальна у душі тривога
Пронизує тебе хай від Числа,

В яким прийдешнє спить, як в сповитку.

Так любо нам удвох. Але яку
Болючу нам життя готує рану?

І долю закликаю я: не смій!
Мені встромляй ніж в серце, а не їй.
Плачу життям. Лиш збережи кохану.

Ми душа у душу — не зурочмо!
Рветься з ланцюгів до тіла тіло.
Як же ми, кохана, непорочно
У серцях доглибно залетіли.

— Як тобі, смаглявко, гарно в тяжі!
— Як ти мною сонячно вагітний! —
Серце в унісон до серця каже,
Й каро-сірим квітом очі квітнуть.

Я тебе повік носити мушу.
Будь, тривого, на усі дороги.
Мила, не бери гріха на душу.
Прийде смерть колись прийнять пологи.

У купе

На усі грядущі сірі дні
Сонячну тебе ввібрати хочу.
"Відвернись!" - сказала ти мені.
Серце ж бачить далі, аніж очі.

Не відціловуйся, лежи,
Розслабся, мов земля щаслива.
На перса, лоно і крижі
Нехай впаде цілунків злива.

Не попрошу я — обніми,
Тебе образить — не посмію.
Ти просто радісно прийми
Шалену, пристрасну стихію.

Я сонце, що тепло несе
І може висушить до краю.
Тож нині ніжна злива. Все
Тобі в цілунках повертаю.

Світку білий, скільки чув ти це!
Юно так зістарений мужчина
Й дівчина з усміхненим лицем.
І розмови тчеться павутина:

— Шістдесят? — здивовано звела
Дві брови, мов крила лебедині. —
От би вам нізащо не дала!
— Але ж я і не прошу, дитино.

Ідемо над прірвою по лезі.
Прийде ніч — не склепимо очей.
Хочеться дітей, немов поезій,
І поезій так, немов дітей.

Я тебе, кохана, дуже хочу
Розпростерти на усі часи,
Щоб жили у дітях наші очі,
А у віршах — наші голоси.

Справдиться, я вірю. Прийде день цей.
Бо душа тобою повна вщерть.
...Понад плином наших екзистенцій
Устає любов, здолавши смерть.
КРИЛЬЦЯ РОЖЕВОЇ МЕВИ
(За майже однойменним оповіданням
Миколи Трублаїні «Крила рожевої чайки»)

Прилетіла до тебе мєва —
Білий світ став таким рожевим.
Буде кілька діб ночувати,
Хоч тікай із яранги-хати!

Не печалься, кохана, так.
Я мисливець Овайюак.
Ось мій спис, ось тугенький лук,
Дорога моя Мамаюк.

Якщо буду мати фортуну,
Я ту мєву тобі усуну,
Щоб не крапала з рани кривця
На прудкі білосніжні крильця.

І не будеш мати мороки,

Мабуть, десь отак зо два роки...
Твою б згоду й мені фортуну —
І усуну!

Так чисто я ніколи не кохав
І вже кохати більше так не буду.
Люблю тебе, як горнє небо став.
І де тут взятись хоч краплині бруду?!

Впади в мої обійми з висоти.
Тебе возвишу серця глибиною.
Ще світ не знав такої чистоти.
Пробудь мені повік в мені й зі мною.

Той дивний сон, в яким нага
Ти вогко вабиш, наче спрага.
Припавши, з тебе п'ю, мов з фляги,
І не втоляється жага.

В тім сні ти кажеш: «Спер мою
Самотність і самодостатність.
Ну як було тобі не дати
Води, шляхетний крадію?»

Той сон, в яким коханій спер
Марудні мурі дні, щасливо
Здійснився... Діти галасливі
В кімнаті граються тепер.

Хочу тебе орлино.
Більше немає сил.
Хоче так неба синього
Гордий орел для крил.

Світло і безневинно
Хочу. Й чола не морщ.
Землю так крапельинами
Хоче омита дощ.

Хочу! Гроза, мов кара,
Мабуть, не промине.
Брови насупиш хмарами.
Не убивай мене!

Небо від крил синіша.
Землю дощ освіжа.
А у любові ріднішає
Та, що і так не чужа.

Що було це — вулкан, здвиг тіла?
Чи штормив тебе лютий шквал?
Ти, неначе земля, двигтіла —
Чистий шал.

Це, кохана, в мені не кане
І не знатиме забуття.
Хочу жить на персах-вулканах
Все життя.

Небезпечна моя, сейсмічна,
Хлюпне магма — не стане меж.
Я зі снів тебе в яв покличу —
Не втечеш.

Розумом непрошений — лиш очей запросини.
Скільки вересневого в грудях ще тепла!
Простягаю дівчині яблуко із осені.
Тільки б прийняла його, тільки б узяла.

У травневу молодість не пущу я холоду.
Хоч і беззаконник я, та шаную цвіт.
Ти візьми це яблуко. Скільки в ньому солоду!